

Arrest

nr. 254 792 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 of 7 februari 2020 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 juni 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 september 2020 en op 4 november 2020.

1.3. Op 3 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op 6 maart 1993 in Rafah. U bent bij het UNRWA geregistreerd. U woonde uw hele leven in de wijk Mashrou Amer, Shokit Asouf, Rafah. Al tijdens uw middelbaar onderwijs ging u werken als groenteverkoper, wat u na uw afstuderen verderzette. In 2012 werd u verliefd op S.(...) a.(...) A.(...). U schreef haar een brief waarin u vroeg om haar beter te leren kennen. Twee weken later kreeg u van haar een brief terug met haar telefoonnummer. U belde haar wekelijks voor enkele minuten. Niemand wist van deze relatie, het was voor haar immers verboden om contact te hebben met een jongen. Jullie zagen elkaar wel geregeld kort op straat onderweg naar haar school. In mei 2015 vroeg u haar een eerste keer ten huwelijk. Uw moeder, stiefmoeder en tante gingen bij haar familie langs. Twee dagen later kreeg u het antwoord dat uw aanzoek was geweigerd. U wou echter niet opgeven en schakelde A.(...) T.(...) a.(...) N.(...) in om haar een tweede keer ten huwelijk te vragen in juli 2015. Hij nam nog andere mannen mee. Andermaal weigerde de familie van S.(...) uw aanzoek. U weet niet waarom maar vermoedt dat ze uw aanzoek weigerden omdat u maar een groenteverkoper bent en S.(...) aan het studeren was. A.(...) T.(...) was zo kwaad dat hij voorstelde om een meisje uit zijn familie voor u te zoeken om mee te trouwen. In augustus 2015 stelde u aan S.(...) voor om samen weg te gaan. Ze kon haar familie echter niet zomaar verlaten. U verloofde zich daarop in oktober 2015 met L.(...) a.(...) N.(...) en trouwde in november 2015 met haar. Na uw huwelijk had u geen contact meer met S.(...) tot u haar toevallig tegenkwam in een dokterspraktijk begin 2018. Jullie spraken met elkaar over hoe het ging. U vroeg haar telefoonnummer en had in de periode daarna maandelijks contact om te zien hoe het met haar ging. In de zomer van 2018 spraken jullie af om elkaar te zien aan zee. Jullie zagen elkaar nog een tweede keer in april 2019 in een café in de wijk al Saudi. U zat binnen met haar aan een tafel toen u opeens zag dat haar vader met de auto aankwam. U had zijn auto herkend. U vluchtte meteen uit het café weg naar huis. Later kwam u te weten dat een neef van S.(...) jullie samen had gezien. Thuis aangekomen belde u uw vader en u vertelde hem alles. Uw vader ging langs bij de mokhtar van uw familie J.(...) A.(...), die nam vervolgens direct contact op met de mokhtar van de familie a.(...) A.(...). De familie van S.(...) bedreigde u via hun mokhtar, ze hadden geen probleem met uw familie, maar ze wouden wraak nemen op u. Mokhtar J.(...) A.(...) erkende dat u een fout had gemaakt en was bereid om een oplossing te vinden, maar de mokhtar van de familie van S.(...) wou hier niets van weten. Zij wouden zelf de straf uitvoeren. U belde diezelfde dag naar een vriend, M.(...) Z.(...), en vertrok enkele dagen later met hem naar zijn huis in Khan Younis, waar u onderdook. Na een maand verliet u zijn huis en dook u onder bij uw tante langs moederszijde, die in Muraj woont. In juni 2019 schakelde uw vader het verzoeningscomité in. Zij probeerden tweemaal tevergeefs tot een oplossing te komen met de familie van S.(...). Op 20 september 2019 belde uw vader naar u met het nieuws dat hij een paspoort en een visum voor Turkije had geregeld. Uw vader vertelde dat de familie van S.(...) naar u op zoek was en enkele vrienden van u gebeld had. Uw vader vond het beter dat u even naar Turkije zou gaan, zodat er intussen verder naar een oplossing gezocht kon worden. U verliet Gaza op 22 of 23 september 2019 via Rafah en reisde verder tot Turkije. Tijdens uw verblijf in Turkije probeerde uw vader andermaal een oplossing te vinden. Hij schakelde vier personen in om naar de familie van S.(...) te gaan, A.(...) A.(...), A.(...) S.(...), iemand van de gemeenteraad van Shokit en nog een vierde persoon waarvan u de naam niet meer weet. Zij lieten weten aan de familie van S.(...) dat u niet meer in Gaza was en stelden voor om een som geld te betalen. De familie van S.(...) ging hier echter niet op in. U dacht niet meer aan terugkeren en reisde na twee maanden in Turkije te hebben verbleven verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Nederland naar België waar u op 6 of 7 februari 2020 aankwam. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 11 februari 2020. U vreest bij terugkeer gedood te worden door de stam van S.(...) a.(...) A.(...), omdat u met haar een relatie aanhield. Uw advocaat wijst verder nog op de algemene situatie in Gaza en in het bijzonder op het feit dat u aan de grens woont waardoor u in een gevaarzone woont.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de geboorteakte van uw zonen J.(...) en M.(...), een kopie van een verklaring van uw mokhtar J.(...) A.(...) waarin wordt uitgelegd waarom u niet kan terugkeren naar Gaza, een kopie van een verklaring van het verzoeningscomité waarin wordt bevestigd waarom u Gaza verlaten heeft, een kopie van een verklaring van enkele mokhtars met eenzelfde boodschap en een kopie van een toelating tot consultatie van het Rode Kruis naar aanleiding van een operatie die u onderging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U verklaart bij het UNRWA geregistreerd te zijn en genoot onderwijs in scholen van het UNRWA (NPO I p. 3, 5-6). Daarnaast legt u een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart neer. Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest bij een terugkeer naar Gaza door de familie van S.(...) a.(...) A.(...) vermoord te worden omdat u met haar een buitenechtelijke relatie onderhield. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst kon u geen duidelijkheid scheppen over de pogingen die u ondernomen heeft om met S.(...) te kunnen trouwen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u dat u vier of vijf keer om haar hand gevraagd heeft (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Bij uw eerste persoonlijk onderhoud herhaalde u dit aantal aanvankelijk, om nadien bij het verder bespreken van deze pogingen uit te komen op drie pogingen om haar ten huwelijk te vragen (NPO I p. 8, 10-11). Een eerste aanzoek vond plaats eind 2014, begin 2015. U stuurde de vrouwelijke leden van uw familie (NPO I p. 10). Een tweede poging vond plaats in januari 2015. U stuurde A.(...), de mokhtar van de stammen A.(...) S.(...) en A.(...) N.(...) naar de familie van S.(...). Een derde en laatste poging vond plaats in juli 2015, via A.(...) T.(...) a.(...) N.(...) (NPO I p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud schetste u echter een ander verloop van de gebeurtenissen en hield u het op twee pogingen om haar ten huwelijk te vragen (NPO II p. 7-9). Een eerste aanzoek vond plaats in mei 2015, uw moeder, stiefmoeder en tante langs vaderszijde gingen bij de familie van S.(...) langs (NPO II p. 8). Een tweede en laatste poging deed u in juli 2015, u stuurde A.(...) T.(...) a.(...) N.(...) om haar hand te vragen (NPO II p. 9). Gevraagd of u buiten deze twee pogingen nog iets anders had ondernomen om met haar te kunnen trouwen, antwoordde u negatief, u had haar na die twee weigeringen enkel nog voorgesteld om samen te vluchten. Gevraagd of u nog via een andere hoofdman had geprobeerd, verklaarde u dat alles via A.(...) T.(...) verliep. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen van het eerste persoonlijk onderhoud en de derde poging die u daar had vermeld, beweerde u dat u met die derde poging doelde op het voorstel om samen te vluchten (NPO II p. 10). Gezien de helderheid van de vraag over het aantal pogingen, kan deze repliek echter niet weerhouden worden, te meer daar u over haar antwoord op uw voorstel om te vluchten evenmin coherente verklaringen aflegde. Zo stelde u in het eerste persoonlijk onderhoud dat S.(...) bereid was om met u te vluchten (NPO I p. 11), terwijl uit uw verklaringen van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat dit niet het geval was, ze kon haar familie niet zomaar verlaten (NPO II p. 7, 9).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de start van uw problemen met de familie A.(...), namelijk het weigeren van uw huwelijksaanzoek, doet besluiten dat er ook aan uw verdere problemen die hieruit volgen ernstig kan getwijfeld worden. Dit blijkt tevens uit onderstaande vaststellingen.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen of over het tijdstip waarop u S.(...) voor het eerst terug zag na uw huwelijk. In het eerste persoonlijk onderhoud plaatste u die ontmoeting in een dokterspraktijk in (ongeveer) februari 2018 (NPO I p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u haar eind 2018 bij de dokter tegen kwam (NPO II, p. 10). Gewezen op het feit dat u een andere datum vermeld had tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bevestigde u aanvankelijk opnieuw dat de ontmoeting plaatsvond eind 2018. Nader gewezen op uw verklaring dat u februari 2018 vermeld had tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, kwam u niet verder dan deze eerdere verklaringen te ontkennen. U kon het zich niet meer herinneren en beweerde dat u in het eerste persoonlijk onderhoud enkel het jaar 2018 had vermeld, niet februari 2018 (NPO II p. 10).

Verder stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de vader van S.(...) u niet gezien heeft in het café waar u S.(...) ontmoette in april 2019. Het café had geen muren, enkel ramen, als je binnen zit kon je de mensen buiten zien, maar niet omgekeerd (NPO I p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud antwoordde u echter positief op de vraag of haar vader u vanop de parking voor het café door het raam binnen in het café had zien zitten. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen was u plots niet meer zo zeker en stelde u dat u enkel dacht dat haar vader u door het raam had gezien, maar u was er niet zeker van (NPO II p. 14).

Dat haar vader wist van jullie ontmoeting door een neef van S.(...) die jullie had zien zitten in dat café kan evenmin als bewezen worden beschouwd. U kon immers bijzonder weinig vertellen over deze neef, u wist niet wie hij was en hoe hij u had kunnen zien. Bovendien wist deze neef op zijn beurt niet wie u zelf was (NPO II p. 15). Het is dan ook opmerkelijk dat deze neef aan de vader van S.(...) kon vertellen dat u samen met S.(...) in dat café zat. Hierop gewezen wijzigde u uw verklaring en stelde u dat deze neef aan haar vader vertelde dat zijn dochter met 'een man' in een café zat (NPO II p. 15). Het louter wijzigen van uw verklaringen om deze overeen te laten komen kan echter niet volstaan.

Over het verdere verloop van de omstandigheden was u andermaal incoherent. U beweerde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader, nadat u thuis kwam en alles tegen hem vertelde, telefonisch contact opnam met de mokhtar van de familie, J.(...) A.(...). Deze mokhtar stelde voor even te wachten op een reactie van de familie van S.(...). Deze reactie kwam twee dagen later in de vorm van bedreigingen (NPO I p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud schetste u een ander verloop van de gebeurtenissen. Uw vader ging dezelfde dag dat u betrappt was in het café persoonlijk langs bij de mokhtar van uw familie, die direct contact opnam met de mokhtar van de familie van S.(...) (NPO II p. 16). Gevraagd of de mokhtar diezelfde dag contact opnam met de familie van S.(...), wist u het niet, u was immers niet persoonlijk met de zaak bezig (NPO II p. 16). Uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat de mokhtar diezelfde dag nog contact had met de familie van S.(...) en bedreigingen van hen in ontvangst nam (NPO II p. 17), wat in strijd is met uw eerdere verklaringen dat deze bedreigingen pas twee dagen later kwamen en uw eigen mokhtar dan pas stappen ondernam.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat er nog met S.(...) gebeurde nadat u was weggevlucht uit het café. U stelde voor de DVZ dat S.(...) mee naar huis werd genomen en in elkaar werd geslagen door haar familie (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Gevraagd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wat er nog gebeurde met S.(...) toen u wegluchtte, verklaarde u aanvankelijk het niet te weten (NPO I p. 15). Gewezen op uw eerdere verklaringen voor de DVZ vulde u uw eigen verklaringen aan met de stelling dat haar vader haar wel mee naar huis genomen zal hebben, maar dat u niets wist over haar en dus ook niet of ze geslagen werd of niet. Geconfronteerd met uw volledige verklaring voor de DVZ dat S.(...) door haar familie geslagen werd, ontkende u dit en stelde u dat u had verklaard dat haar vader haar zeker zou meegenomen en geslagen hebben, maar dat u niets gezien had (NPO I p. 15). Het stelselmatig aanpassen van uw eigen verklaringen om deze overeen te laten komen met uw eerdere verklaringen kan echter niet volstaan om de tegenstrijdigheid hieromtrent te verschonen. Dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat u uw verklaringen meermaals moest herhalen wanneer u gevraagd werd of u de tolk op DVZ goed had verstaan, volstaat evenmin als verschoning (NPO I, p. 3). U heeft immers uw verklaringen voor akkoord ondertekend op de DVZ nadat deze u waren voorgelezen en voor het CGVS gaf u, alvorens u werd gevraagd naar de tolk op DVZ, aan geen opmerkingen te hebben over uw gehoor op de DVZ (NPO I, p. 3).

Over uw pogingen om nog contact te zoeken met S.(...) nadat u wegluchtte uit het café was u andermaal niet eenduidig. U beweerde in uw eerste persoonlijk onderhoud S.(...) gebeld te hebben, maar kreeg geen reactie. U vermoedde dat haar vader alles van haar had afgenomen, inclusief haar gsm (NPO I p. 14). Gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud naar uw pogingen om nog contact te zoeken met S.(...), stelde u dat u niets meer had gedaan, u was immers bezig een oplossing voor uw probleem te zoeken (NPO II p. 16). Nadat u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, repliceerde u louter dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud hetzelfde antwoord had gegeven en niet had geprobeerd te communiceren met haar (NPO II p. 17). Daarbij aansluitend is het bijzonder opmerkelijk dat u niet eens geprobeerd heeft om informatie in te winnen over wat er met haar, de persoon waar u aanvankelijk mee wou trouwen en waarop u stelt nu nog steeds verliefd te zijn, gebeurd zou kunnen zijn. Dat u niet wist hoe u dit moest doen, weet, gelet op uw bewering dat jullie vroeger heimelijk contact konden onderhouden en de tussenkomst van de mokhtar bij jullie problemen in een zoektocht naar een verzoening/oplossing, amper te overtuigen (NPO I p. 9, NPO II p. 17).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u voorgehouden problemen met de familie a.(...) A.(...) omdat u een verboden relatie met S.(...) a.(...) A.(...) gehad zou hebben.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Aan uw identiteit en afkomst, het huwelijk met uw vrouw L.(...) a.(...) N.(...) en uw gezin, en de operatie die u onderging in België wordt niet getwijfeld. De verklaringen van de verschillende mokhtars en het verzoeningscomité hebben enkel bewijswaarde wanneer zij worden neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen, wat zoals reeds werd vastgesteld niet het geval is. Bovendien verklaarde u het document van het verzoeningscomité niet eens gelezen te hebben (NPO II p. 3). U kon verder evenmin zeggen wie er precies deel uitmaakte van dat verzoeningscomité, noch wie van de mokhtars de verklaring had opgemaakt (NPO II p. 3-4).

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige

onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het “Community Mental Health Programme (CMHP)”, en het “Job Creation Programme” in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen.

In zijn Emergency Appeal voor het jaar 2020 verklaart UNRWA dat het prioriteit zal blijven geven aan kritieke humanitaire interventies en diensten. In Gaza omvat dit de verstrekking van voedselhulp aan een miljoen Palestijnse vluchtelingen; het scheppen van werkgelegenheid voor kwetsbare gezinnen; noodmaatregelen op het gebied van de gezondheidszorg, met inbegrip van steun aan kwetsbare patiënten die behoefte hebben aan secundaire en tertiaire gezondheidszorg; en het verlenen van activiteiten op het gebied van de geestelijke gezondheid en psychosociale ondersteuning via UNRWA-scholen en –gezondheidscentra.

Ingevolge de Covid-19 pandemie heeft UNRWA op 8 mei 2020 een emergency appeal voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 13 augustus 2020 was reeds 63% van het gevraagde bedrag toegezegd. Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt een impact hebben gehad om bepaalde diensten die UNRWA in de Gazastrook leverde, en dat UNRWA in het licht van de COVID-19- pandemie genoodzaakt was om enkele maatregelen te nemen, blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u

dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "**ernstige onveiligheid**" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U woonde in Gaza in het huis van uw familie (NPO I p. 4). De ramen van uw huis raakten beschadigd tijdens het conflict tussen Gaza en Israël in 2014, maar u kon die schade ondertussen herstellen (NPO I p. 6). U beschikte over batterijen en kaarsen om de elektriciteitsonderbrekingen te overbruggen en sloeg drinkbaar water via bidons op in een waterreservoir (NPO I p. 4). U werkte sinds u stopte met uw secundair onderwijs op de groentemarkt als groenteverkoper. Volgens uw eigen verklaringen verdiende u hier voldoende mee om enerzijds van te leven en anderzijds wat geld te sparen. Uw vader werkt tevens op de groentemarkt (NPO I p. 6). U heeft wekelijks contact met uw vrouw en uw ouders en maandelijks met uw broers en zussen (NPO I p. 3-4). Er kan dan ook niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet zal kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA

werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen,

dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt eveneens niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Wat betreft de slotopmerking van uw advocaat die verwijst naar de algemene situatie in Gaza en daarbij onderstreept dat u aan de grens woont waardoor u zich in een gevarenzone zou bevinden (NPO II, p. 17), moet vooreerst gewezen worden op uw hierboven geschetste financiële situatie waardoor het geenszins onredelijk is te verwachten dat u in geval van algemene veiligheidsincidenten aan de grens elders in Gaza onderdak zou regelen. Bovendien woont uw familie daar nog steeds (NPO I, p. 3). Verder moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de

Gazaastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazaastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazaastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazaastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden

door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS

beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/6, §5, a) tot c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/6, §1 eerste zin en §4 van dezelfde wet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève en de artikelen 4 en 12, lid 1, sub a) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, in een eerste onderdeel de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te verklaren of te weerleggen.

Hij formuleert zijn verweer als volgt: "(...) - het CGVS heeft een reeks tegenstrijdigheden of ongerijmdheden aangehaald die naar de ongeloofwaardigheid zouden moeten wijzen en die het CGVS als centraal beschouwt.

Dat deze tegenstrijdigheden echter niet de kern van de zaak betreffen en zelfs niet als tegenstrijdigheden kunnen worden aanzien.

Het CGVS Het commissariaat generaal vluchtelingen en staatlozen verwijt de verzoekende partij geen duidelijkheid te bieden nopens de aanvang van haar relatie met S.(...), zodat ook geen geloof aan het vervolg zou kunnen worden geboden.

De verzoekende partij meent dat er geen tegenstrijdigheden kunnen worden weerhouden nopens haar pogingen om met S.(...) te kunnen huwen.

Zij heeft officieel 2 keer het meisje haar hand laten vragen.

Met officieel bedoelt zij dat de regels en gewoonten die gepaard gaan met zulk verzoek, nagekomen werden en dat een specifiek bezoek gebracht werd aan de ouders van he meisje.

De overige pogingen zijn eerder tot tussenkomsten te herleiden; zonder officieel bezoek.

Dat wat het tijdstip betreft waarop de verzoekende partij voor het eerste S.(...) terugzag na haar huwelijk , heeft de verzoekende partij gespecificeerd dat zij haar teruggezien had per toeval, in februari 2018. Zij had eerst eind februari 2018 gezegd om dan gewoon "februari 2018" te weerhouden.

Dat zij onmogelijk eind 2018 heeft kunnen zeggen als datum of tijdstip voor de eerste (nieuwe) ontmoeting , vermits eind 2018 de zomer uitsluit, daar waar zij zeker is dat zij haar aan zee ontmoette in de zomer .

Het kan enkel de zomer 2018 geweest zijn, vermits zij haar de laatste keer ontmoette in april 2019 , hetzij in de lente.

Tijdens de zomer 2019 was het verzoeningscomité reeds ingeschakeld.

Dat uit het interview blijkt dat het verhoor geenszins vlot verlopen is en dat de tolk en de verzoekende partij elkaar niet goed konden verstaan;

Cfr p; 11/21 CGVS2

De verzoekende partij heeft rechtstreeks geen uitleg gekregen van de vader van S.(...), nopens de manier waarop hij precies op de hoogte was gekomen van het feit dat haar dochter haar in een café had ontmoeten.

Zij kan enkel met zekerheid stellen dat de vader tot op de parking voor het café met zijn wagen was aangekomen, dat hij daar parkeerde en van zijn wagen afstapte.

Zij heeft persoonlijke enkel de wagen van de vader van het meisje erkend en de vader er van zien afstappen.

Zij heeft persoonlijk de neef niet gezien, dat deze er was of niet.

Zij heeft de versie van de vader en /of van de neef niet gehoord.

Zij heeft enkel via het verzoeningscomité vernomen of kunnen afleiden dat de vader van S.(...) tegen het comité gezegd had dat het zijn neef was die hem over de ontmoeting in het café was komen vertellen.

Dat de verzoekende partij nadien geen rechtstreeks contact had met het meisje en derhalve niet met zekerheid kan weten hetgeen met haar gebeurd is.

De verzoekende partij was zelf een getrouwde man en wou , ondanks het feit dat zij steeds op S.(...) verlief was , geen verdere stappen ondernemen die de situatie erger konden maken.

Reden waarom zij haar vader heeft laten beslissen en oen.

Dat de mokhtars echter geen oplossing konden vinden;

Dat de verzoekende partij wenst te benadrukken dat zij op geen enkel moment een daadwerkelijke relatie met S.(...) heeft gehad.

Dat van het ogenblik dat het meisje haar destijds duidelijk maakte dat zij niet direct klaar was om met haar te vluchten , binnenkort, zij met haar geen contact meer had gehad.

Zij aanvaarde integendeel het voorstel van haar vader te huwen, met de hoop dat een nieuw leven en een echte relatie haar het meisje zou doen vergeten.

De relatie met S.(...) is steeds platonisch gebleven is.

Dat haar relatie zich beperkt heeft tot woorden wisselen en dat zij haar nooit aangeraakt heeft.

Dat de feiten buiten de context van Gaza, geen problemen had moeten verwekken.

Het CGVS houdt met de realiteit van GAZA helemaal geen rekening."

Verzoeker benadrukt voorts dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij een Palestijn is, afkomstig uit de Gazastrook, noch dat hij en zijn gezin UNRWA-geregistreerd zijn. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verscheidene noties en bepalingen verwacht. Hij licht zijn standpunt toe als volgt: "Dat de verzoekende partij in casu reeds vluchteling is, als afstammeling van een Palestijnse vluchteling die zelf erkend werd als vluchteling;

De registratie bij de UNRWA heeft haar de status van vluchteling toegekend:

Deze vluchtelingenstatus leidt op zich naar een bescherming "VAN RECHTSWEGE", hetzij zonder verder onderzoek dan dat van het bestaan van deze status in het herkomstland, en voor zover geen reden van uitsluiting bestaat om redenen bedoeld in artikel 1 E of 1 F , hetzij :

E Dit Verdrag is niet van toepassing op een persoon die door de bevoegde autoriteiten van het land waar hij zich heeft gevestigd, beschouwd wordt de rechten en verplichtingen te hebben, aan het bezit van de nationaliteit van dat land verbonden. F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: 1. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen; 2. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten; 3. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

VAN ZODRA IS VASTGESTELD DAT deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming

met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.:

Dat de verzoekende partij ontegensprekelijk UNRWA geregistreerd was zodat zij als Vluchteling dient te worden beschouwd;

Dat de verzoekende partij de Gazastrook heeft verlaten wanneer zij de grens aan RAFAH heeft overschreden, zodat zij zich sowieso de facto niet meer binnen de invloedssfeer van de UNRWA bevindt, vermits zij GAZA verlaten heeft en zij zich thans in België bevindt.

De vragen die zich vervolgens stellen zijn of de verzoekende partij

- Van de effectieve "bescherming" of "bijstand" van de UNRWA nog kon genieten, en in casu spreekt de beslissing duidelijk van "bescherming", naast de "bijstand" die de Conventie enkel voorziet

- Zich kan beroepen op het ophouden van de "bescherming of bijstand" van de UNRWA

- Al dan niet om een gegronde vrees voor vervolgingen of omwille van een risico tot onmenselijke behandelingen, deze invloedssfeer verlaten heeft

- Of, welke ook het antwoord moge zijn op de eerst gestelde vragen, een veilige terugkeerreis naar het gebied waar de UNRWA werkzaam was of werkzaam diende geacht te worden, simpelweg al dan niet materieel mogelijk is

- Of, indien de terugkeerreis materieel mogelijk is, de terugkeer de verzoekende partij niet blootstelt voor vervolgingen, of zij "een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2" (en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.)

Dat de verzoekende partij uiteraard een bewijslast draagt doch dat deze verantwoordelijkheid evengoed ook ten laste komt van het CGVS, luidens artikel 48/6§5 a tot d van de wet van 15.12.1980 JUNCTO artikel 48/6, § eerste zin en § 4 van de wet van 15.12.1980;"

Verzoeker voegt hieraan toe dat hij Gaza heeft verlaten omwille van verscheidene redenen: *"- Vooreerst haar problemen met de familie van S.(...) die wraak wenst te nemen en geen verzoening aanvaardt.*

- Zij vreest tegenwoordig tevens een toegroeiende armoede in een socio-economische context van werkloosheid en wereldwijde sanitaire crisis.

- Zij is thans werkloos en heeft geen mogelijkheid meer om in haar kosten te voorzien. Haar gezien kan thans overleven met het geld dat de verzoekende partij hem kan laten overkomen ...

- Dat dient te worden benadrukt dat de wedde van de vader thans 15 mensen moet doen leven...

- De man heeft 2 vrouwen gehuwd en heeft 3 kinderen met zijn nieuwe echtgenote.

- De moeder van de verzoekende partij is sedert jaren zwaar ziek en is deels lam geworden, reden die trouwens het tweede huwelijk van de vader rechtvaardigde..." Verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij niet valt binnen het kader van de uitzonderingen van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Conventie van Genève, en dat hij zijn nood aan bescherming niet zou hebben aangetoond.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij als Palestijn in de Gazastrook geregistreerd stond bij UNRWA en dus onder de theoretische bescherming van dit agentschap stond. Verzoeker werd naar eigen zeggen gedwongen om Gaza te verlaten omwille van omwille van de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza en omdat UNRWA hem er *de facto* geen aanvaardbare levensomstandigheden meer kon bieden, conform haar opgelegde opdracht. Hij wijst erop dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden aan de bevolking ten aanzien van de aanpak van een politieke beweging of ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA over geen militaire of gewapende vleugel beschikt die haar zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA scholen en instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, hetgeen aantoonde dat UNRWA zelfs haar eigen instellingen niet kan beschermen. Verzoeker stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren haar plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze situatie thans nog drastisch verergerd is wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza, Libanon en de Westelijke Jordaanoever verder financieel te steunen. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict en de verhoogde spanningen tussen Hamas en Fatah, aldus verzoeker, die citeert uit een aantal persartikels en rapporten om aan te tonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en is, dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en dat Gaza de noodzakelijkste behoeften zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal enz. mist, wat reeds aangeklaagd wordt sinds 2017.

Vervolgens haalt verzoeker diverse artikelen aan betreffende de (ontoereikende) door UNRWA verleende bijstand, de budgettaire tekorten van UNRWA en de impact van de Covid-19 pandemie. Verzoeker voert aan dat de COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 21 augustus 2020 ontoereikend is, gelet op de tekorten die door UNRWA zelf aangegeven worden. Hij

meent dat men niet verder kan blijven beweren dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272 000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert *“wanneer niet concreet uitgerekend wordt hetgeen concreet nog kan worden uitgedeeld, gelet op de beperkingen en de bijkomende crisis.”* Dat UNRWA de sedert jaren bestaande diensten en centra blijft “beheren”, vormt naar het oordeel van verzoeker geen voldoende aanwijzing voor het feit dat hiermee tegenwoordig nog aan de nood van de bevolking tegemoet gekomen wordt. Hij licht zijn standpunt toe als volgt: *“Dat indien men bij voorbeeld de 11 voedselverdelingscentra onderzoekt, de pertinente vraag in casu , niet het aantal bestaande centra is, doch wel hetgeen de 11 centra nog in staat zijn te verdelen , tov van welk aantal mensen : concreet, hoeveel mensen worden geholpen en hoeveel kilo's, liters voeding per man en per week of maand nog uitgedeeld kunnen worden.*

Dat er evenmin informaties gegeven worden nopens de criteria van verdeling, daar waar duidelijk is dat de UNRWA niet meer iedereen noch elke vluchteling een bijstand kan bieden en dat slechts de “meest armst” in aanmerking komen : de vraag is echter tot welk extreem de limieten verschoven worden en kunnen worden verschoven...” Verzoeker wijst erop dat zijn gezin water diende te kopen en slechts enkele uren per dag elektriciteit kon gebruiken. Hij heeft uitdrukkelijk gesteld dat hij zelf steeds financieel heel beperkt was. Enkel zijn vader heeft werk, doch niet altijd en hij dient met 1500 sheikel 15 personen te onderhouden, waaronder 7 schoollopende kinderen. Verzoeker acht het onredelijk te stellen dat de familieleden, waaronder hijzelf, zeker aan werk kunnen en zullen geraken omdat zij ooit gewerkt hebben, wanneer dient te worden vastgesteld dat luidens de officiële cijfers de helft van de bevolking in Gaza werkloos is. Verzoeker tracht zijn betoog kracht bij te zetten aan de hand van diverse artikels en rapporten betreffende de erbarmelijke humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, die er door de Covid-19 pandemie nog op achteruit gegaan is, waaruit hij het volgende besluit: *“Dat in de context van escalie van de politieke spanningen met Israël, van de lockdown, van de UNRWA crisis die een groot deel van de bevolking raakt en van sanitaire crisis, de kans om een werk te vinden in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, louter hypothetisch is.*

Dat de informatie van het CGVS waarop de beslissing steunt alvast verouderd is gelet op de snelle evolutie van de situatie ter plaatse, omwille van deze gecumuleerde, deels nieuwe factoren die interageren en die het leven in Gaza concreet beïnvloeden.

Dat deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing nietig te maken.”

Verzoeker meent dat hij genoegzaam bewezen heeft omwille van een gegronde vrees te zijn gevlucht, alsook dat hij thans niet naar Gaza kan terugkeren, dit wegens eigen bewegingsredenen maar ook omwille van materiele omstandigheden. Sedert september 2018 is trouwens ook de enige passage met Israël gesloten, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het artikel *“Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza”*. Verzoeker wijst er voorts op dat de grensovergang te Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas bemand wordt. In geval van terugkeer zal hij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. Verzoeker wenst verder de aandacht te vestigen op de mogelijke gevolgen van de Covid-19 crisis in Gaza, gevolgen die thans niet te bepalen zijn. De grenzen met Israël en met Egypte zijn thans grotendeels gesloten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiermee helemaal geen rekening heeft gehouden, noch met het feit dat de sociale afstanden niet kunnen gerespecteerd worden bij de grensovergangen, onder meer bij het gebruik van de pendeldiensten. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de Covid-19 situatie in Egypte bijzonder ernstig is en de epidemie blijft toenemen. De medische faciliteiten van het land zijn niet toereikend voor een crisis van dergelijke omvang. Veel ziekenhuizen liggen vol en privé-ziekenhuizen eisen extreem dure zorgkosten voor covid-behandeling. Verzoeker verwijst in dit verband naar het Belgische reisadvies voor Egypte en citeert daarnaast uit het Belgisch reisadvies voor de Palestijnse gebieden, waaruit blijkt dat hij als Palestijn actueel niet kan terugkeren naar Gaza. Ook uit het Franse reisadvies blijkt dat de grensposten van Erez en Rafah in beide richtingen gesloten zijn. Uit het artikel *“Rafah Crossing opens for three days. Movement through Erez Crossing still at a virtual standstill. Kerem Shalom Crossing operates as usual.”* blijkt dat de grens eind september 2020 gedurende drie dagen kortstondig werd geopend.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toestand niet met de nodige zorg onderzocht heeft, eveneens rekening houdend met de coronacrisis, maar ook met de gevolgen hiervan op het economische leven. Het Commissariaat-generaal houdt volgens verzoeker aldus geen rekening met nieuwe gegevens die het dagelijkse leven in Gaza grondig wijzigen en nog verslechteren.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst in dit verband onder meer op de escalatie van het geweld in augustus 2020, stelt dat het staakt-het-vuren van 31 augustus 2020 op 15 september 2020 reeds opnieuw geschonden werd en haalt aan dat op 22 november 2020, geen week na de aankondiging van een versoepeling van de relaties tussen Israël en Palestina, opnieuw raketten werden afgevuurd. Gelet op het voorgaande en onder verwijzing naar het artikel *"The UN Was Right - Gaza Is Unlivable"* van Brabosh van 16 september 2020, besluit verzoeker dat Gaza effectief onleefbaar is geworden.

Verzoeker voegt hier nog aan toe: *"Ook de gezondheidstoestand in Gaza is meer dan bezorgend de pandemie is uitgebroken in een regio die al volledig uitgeput is en waarvan de medische infrastructuur reeds niet meer in staat waren om het dagelijkse kost op te sloppen... (...)"*

Dat het gebrek aan de mogelijkheid tot de "nodige zorgen" in Gaza ; - niet alleen ivm de Corona sanitaire crisis, maar voor welke zorgen dan ook ; RECHTSTREEKS voortvloeit uit het COI FOCUS "LIBANON-PALESTINIAN TERRITORIES ,UNRWA FINANCIAL CRISIS AND IMPACT ON ITS PROGRAMMES dd. 21.08.2020. . hetzij voor dat de werkelijke covid 1 pandemie in Gaza uitbrak (...)"

DAT EEN DOKTER ALDUS 82 PATIENTEN PER DAG ZIET PASSEREN, waarmee hij 3 minuten spendeert, inbegrepen diagnostiek en behandeling!!!!!!

Het is gewoonweg niet ernstig noch redelijk te stellen dat de UNRWA zijn opdracht blijft vervullen , minstens in dat heel gevoelige sector van de gezondheid: met 3 minuten aan een patiënt te besteden kan niet worden gesteld dat de UNRWA effectief nog zijn verplichtingen kan nakomen in de gezondheidssector.

Dat de toestand, met de COVID 19 pandemie bovenop zeker niet kan beteren (...)"

Tot slot komt verzoeker nogmaals terug op de ontoereikende door UNRWA verleende bijstand: *"Dat de UNRWA CRISIS sowieso invloed heeft op alle inwoners van Gaza in die mate dat wanneer de helft van de inwoners van Gaza van de bijstand van de UNRWA beroofd wordt, dit uiteraard ook de volledige economie van Gaza negatief beïnvloedt.*

Dat het CGVS geenszins betwist dat de verzoekende partij bij de UNRWA geregistreerd was.

Dat het CGVS steeds volhoudt dat UNRWA zijn mandaat blijft uitoefenen.

Dat het CGVS echter geen rekening houdt met nieuwe gegevens die het dagelijkse leven in Gaza grondig wijzigen en nog verslechteren.

Dat ook andersluidende informatie beschikbaar zijn die de gezegde bijstand van de UNRWA grondig bekritiseren;

Dat het CGVS geen melding maakt van deze kritiek en deze ook niet weerlegt ;

Dat indien het navolgende artikel meer specifiek betrekking heeft tot kritiek uitgaande van Libanon, de kritiek niettemin alle deelgebieden waar de UNRWA zijn mandaat uitoefent betreft .Het is de UNRWA op zich die bekritiseerd wordt.

Dat al deze nieuwe elementen tevens dienen te worden aangekaart in een context waarbij de tussentijdse van de UNRWA betwist blijven , zodat een verdere alimentatie van de Unrwa nog meer in het gedrang wordt gebracht.

Dat de directeur van de UNRWA nogmaals de noden , ongedekte noden van de UNRWA heeft aangeklaagd op 20.11.2020 (...)

Dat de situatie in december 2020 geenszins verbeterd is , wel integendeel zoals aangetoond wordt door de volgende persartikels die duidelijk stellen dat de tekorten van de UNRWA THANS MEER DE 70 MILJOENEN DOLLARS BEDRAAGEN maar ook dat slechts 50 % van de ' EMERGENCY BUDGET " en 40 % van de COVID BUDGET in Gaza konden worden betaald (...)

Kan redelijk nog worden gesteld en

- dat de UNRWA nog aan de opdracht van zijn mandaat voldoet, wanneer slechts 50 of 40 % van de opdracht sowieso nog vervuld wordt....

- EN

- Dat het feit dat de helft van de bevolking van Gaza beroofd wordt van de bijstand van de UNRWA geen impact heeft op het ander deel van de bevolking dat geen bijstand van de UNRWA krijgt...HET IS DE GANSE ECONOMIE VAN Gaza die er onder lijdt....

Deze artikels wijzen ook naar een cumulatieve impact van de politieke evolutie, van de sanitaire crisis en de UNRWA tekorten op de algemene situatie van de hele bevolking van Gaza, ongeacht de afhankelijkheid tot de UNRWA (...)

Dat de Raad derhalve niet over alle nodige inlichtingen beschikt, in het bijzonder nopens de vraag of rekening houdende met al de huidige crisis indicatoren, de UNRWA ondanks een formeel bestaan, nog de facto een effectieve bescherming of bijstand kan bieden....

Hetgeen de Raad eveneens zelf vastgesteld heeft in de recente Arresten n° 245 979 dd 10.12.2020 in de zaak 244 31/IV, 246 043 dd 11.12.20 in de zaak 244 006/IV"

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op zijn profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport *"Gaza Ten Years later"* van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper of zelfs niet meer gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare "wachttijd". Wat betreft de levensomstandigheden in Gaza, wijst verzoeker erop dat reeds sinds 2017 wordt aangekaart dat Gaza onleefbaar is geworden, dat de situatie met de tijd bovendien steeds sneller verslechterd is, dat men thans spreekt van "abject poverty", dat de directeur van UNRWA op 20 november 2020 nogmaals de ongedekte noden van UNRWA heeft aangeklaagd, dat de werkloosheid in Gaza omwille van de crisis opnieuw gestegen is, dat *"men intussen nog een stap verder is vermits de 3de en 4de kwartaal van 2020 nog meer door de sanitaire crisis en Unrwa crisis geïmpacteerd werden vermits de sanitaire crisis in het Midden Oosten later is uitgebroken dan in Europa"* en dat op 9 december 2020 werd gesteld dat het ziekenhuissysteem in Gaza op het punt stond in te storten. Verzoeker herhaalt in dit verband ook nogmaals dat zijn gezin het thans financieel uiterst moeilijk heeft.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Nieuwe elementen

3.1. Op 31 maart 2021 en op 8 april 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"The UNRWA financial crisis and its impact on programmes"* van 23 februari 2021.

3.2. Bij faxbericht van 14 april 2021 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij een vrees ten aanzien van Hamas formuleert in het geval van een terugkeer naar Gaza en waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: arrest nr. 250 859 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 maart 2021, arrest nr. 251 571 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 maart 2021 en diverse artikelen over de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, die er door de Covid-19 pandemie nog op achteruit gegaan is, over de coronacrisis in Egypte en de Palestijnse gebieden en de impact op de gezondheidszorg, over de (on)mogelijkheid om actueel terug te keren naar de Gazastrook, over de actuele veiligheidssituatie in Gaza en betreffende de (ontoereikende) door UNRWA verleende bijstand, de budgettaire tekorten van UNRWA en de impact van de Covid-19 pandemie, waarbij de Raad echter dient vast te stellen dat verzoeker zich hier grotendeels beperkt tot het hernemen van de argumentatie die reeds in het verzoekschrift werd uiteengezet. De informatie die wel voor het eerst in de aanvullende nota wordt bijgebracht moet aantonen dat de belofte van de Biden-administratie om de Amerikaanse bijdragen aan UNRWA, die onder het beleid van Trump waren opgeschort, te hervatten ontoereikend zal zijn om het deficit te dichten. Daarnaast betwist verzoeker het standpunt van verwerende partij zoals uiteengezet in de aanvullende nota dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij op het ogenblik van zijn vertrek zelf geen beroep deed op de bijstand van UNRWA, dat ook nergens uit zijn verklaringen, noch uit de door hem voorgelegde stukken blijkt dat hij bij een terugkeer naar Gaza beroep zal moeten doen op diensten van UNRWA die heden niet langer operationeel zouden zijn, dat aldus dient besloten te worden dat verzoeker geenszins concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bijstand van UNRWA in zijn hoofde is opgehouden in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en dat de vaststelling dat de Raad van oordeel is dat UNRWA heden *de facto* in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen niet relevant is voor een verzoeker die uitdrukkelijk verklaart heeft dat hij nooit beroep heeft gedaan op de diensten van UNRWA. Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet tegelijkertijd kan stellen dat de al dan niet effectieve bijstand die UNRWA kan bieden geen invloed heeft op zijn geval omdat hij geen bijstand genoot, maar toch beweren dat hij naar Gaza kan terugkeren precies omdat niets hem belemmert om de bijstand van UNRWA te genieten.

4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten niet aantonen, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen, (ii) uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, (iii) niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, uit zijn verklaringen niet blijkt dat er wat hem betreft omstandigheden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaan die hem zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen, en hij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinaï in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open is gebleven, dat deze grensovergang als gevolg van de maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie op 26 maart 2020 weliswaar gesloten werd en vervolgens in april, mei en augustus 2020 voor een paar dagen heropend werd doch de maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan specifieke maatregelen zijn die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijke aard zijn en verzoeker geen enkel bewijs aanbrengt dat hij op dit moment en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19 pandemie, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat hij beschikt over een identiteitskaart, geen redenen

voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (vi) wat betreft de opmerking van zijn advocaat dat verzoeker aan de grens woont waardoor hij zich in een gevarezone zou bevinden, dient gewezen te worden op zijn financiële situatie waardoor het geenszins onredelijk is te verwachten dat hij in geval van algemene veiligheidsincidenten aan de grens elders in Gaza onderdak zou regelen en zijn familie daar bovendien nog steeds woont en (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zodat dient besloten te worden dat hij bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

6.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 december 2020 (CG nr. 2012755), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In zoverre verzoeker daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge*

Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing en het verzoekschrift niet betwist. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA en mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift en de aanvullende nota dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren zijn plicht en opdracht niet meer kan vervullen en haalt diverse artikelen aan betreffende de

(ontoereikende) door UNWRA verleende bijstand, de budgettaire tekorten van UNRWA en de impact van de Covid-19 pandemie. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar rechtspraak van deze Raad waar wordt geoordeeld dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

In haar aanvullende nota's stelt verwerende partij dat UNRWA thans met een zeer ernstige financiële crisis te kampen heeft en dat UNRWA worstelt om de nodige financiering te krijgen om al zijn programma's te kunnen handhaven. De financiële crisis en de Covid-19-pandemie hebben UNRWA genoodzaakt om diverse maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling, microfinancieringsdiensten en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is maar, hoewel de vrees bestaat dat UNRWA financieel niet meer in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten, niet is stopgezet. Verwerende partij benadrukt dat bij het beantwoorden van de vraag of UNWRA *de facto* nog steeds in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen rekening dient gehouden te worden met de feitelijke en actuele situatie, en wijst erop dat de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. De tijdelijke opschorting van taken die niet tot de kernopdracht van UNRWA behoren wil niet zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent. Verwerende partij vervolgt dat noch de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen. Zij argumenteert dat de Algemene Vergadering van de VN op 10 december 2020 weliswaar haar bezorgdheid heeft geuit aangaande de negatieve gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de verdere uitvoering van de kernprogramma's van het agentschap, doch geenszins tot het besluit kwam dat UNRWA heden in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen, en dat UNRWA zelf evenmin verklaart dat het zijn opdracht niet langer blijft uitvoeren maar het agentschap ondanks de financiële crisis en de gevolgen van de Covid-19-pandemie, en niettegenstaande sommige diensten tijdelijk zijn opgeschort en bepaalde kernprogramma's en –diensten tot een minimum zijn herleid, nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening en wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet vervult, gaat volgens verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Verwerende partij is van mening dat verzoeker, gelet op het gegeven dat UNRWA noch *de jure* noch *de facto* is opgehouden te bestaan, derhalve moet aantonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit, dan wel bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond / zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie in voornoemde rechtspraak (*El Kott e.a. v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, zaak C-364/11), betreffende artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, thans artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), “... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden” (§ 55), “niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.” (§ 56), “het is bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57) en “de woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58).

De partijen betogen niet dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Het gaat er dus om, overeenkomstig voormelde rechtspraak van het Hof te bepalen of een gebeurtenis aangaande UNRWA, deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Gaza die onder haar bescherming staan.

Om deze vraag te beantwoorden, kan de Raad alleen rekening houden met de informatie die hem door de partijen is verstrekt.

In wezen blijkt uit de door verwerende partij overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder haar mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 13), doet niets af aan deze bevindingen. De Raad leest overigens in de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and its impact on programmes”* van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 en budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 13).

Wat de stelling van verwerende partij betreft dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat dit agentschap zijn opdracht in de Gazastrook blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 23 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 9 en p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevroering van nieuwe begunstigen en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18). Wat meer bepaald de situatie in de Gazastrook betreft (p. 20-24), wordt in de meest recente informatie in dit rapport vermeld dat voedseldistributies, financiële hulp en medische zorg worden verstrekt aan de vluchtelingen met de meest kritieke behoeften waarbij voedselbedeling wordt gezien als een absolute humanitaire noodzaak en de hoogste prioriteit krijgt, hetgeen ertoe leidt dat andere diensten zoals het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”*, het *“Job Creation Programme”* en de *“transitional shelter cash assistance”* worden teruggeschroefd, dat UNRWA in februari 2021 zal overschakelen op universele voedselhulp en voortaan voedselhulp zal verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnen in Gaza, waarbij echter bepaalde categorieën van personen die beschikken over een gegarandeerd en stabiel inkomen, zoals personeel van UNRWA en overheidsmedewerkers, worden uitgesloten om voorrang te geven aan pasgeboren baby's en ten gevolge van welke beslissing de *“yellow voucher – double portions food”* voor de allerarmsten (minimum 770.000 begunstigen) wordt afgeschaft, een beslissing waarvan wordt verwacht dat ze duizenden vluchtelingen zal schaden nu deze resulteert in een aanzienlijke vermindering van voedselhulp aan mensen met een beperkt inkomen, dat nieuwe toelatingen tot het hulpprogramma sinds februari 2020 bevroren blijven, en dat de bouw, de wederopbouw en het herstel van opvangvoorzieningen tijdelijk zijn opgeschort.

Concluderend merkt de Raad op dat in de Gazastrook slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd.

In de aanvullende nota betoogt verwerende partij dat deze situatie de conclusie uitsluit dat de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook zou zijn stopgezet. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet vervult, gaat naar het oordeel van verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Volgens verwerende partij is de dienstverlening weliswaar minimaal, maar niet stopgezet, waarbij zij erop wijst dat rekening dient te worden gehouden met de feitelijke gegevens en de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. Ze wijst er in dit verband voorts op dat noch de Algemene Vergadering van de VN, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen, en meent dat de tijdelijke opschorting van bepaalde taken niet wil zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat het UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de aanvullende nota naar de (eventuele) organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget' en de vermelding in voornoemde COI Focus van de eventuele hervatting van de financiering van de UNRWA door de Verenigde Staten van Amerika, waarbij expliciet wordt vermeld dat president Biden niet heeft gezegd wanneer en of de UNRWA-financiering zou terugkeren naar het vorige niveau (p. 12), is de Raad van oordeel dat hij zich moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen (zie hierboven, de rechtspraak van het HvJ). Verwerende partij benadrukt in haar aanvullende nota overigens ook zelf dat veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren niet in overweging kunnen worden genomen.

Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Hoewel deze analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoont dat verzoekende partij daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval het geval zou zijn.

Verwerende partij is van mening dat verzoeker moet aantonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit, dan wel bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond / zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Verwerende partij verwijst in dit verband naar Europese Rechtspraak en stelt dat de vraag of UNRWA daadwerkelijk niet in staat is om de betrokkene levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee deze organisatie is belast en of diens gevolgde door de UNRWA aan de betrokkene geboden bescherming en bijstand is opgehouden, moet worden beantwoord op basis van een individuele beoordeling van alle relevante gegevens (HvJ 13 januari 2021, C-507/19, *Bundesrepublik Deutschland v. XT*, § 55). Vervolgens benadrukt verwerende partij dat het bovenal de daadwerkelijk door UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v.*

Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 57). Verwerende partij betoogt dat een bijstand die nooit daadwerkelijk verleend of ingeroepen werd logischerwijze niet kan ophouden te bestaan.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: “51 Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.

52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)” Hieruit volgt dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd door de registratie bij UNRWA of door elk ander middel.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest *El Kott* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*), waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden de uitsluitingsgrond uit artikel 1D niet (meer) van toepassing is: “49 Dat voornoemde bepaling van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 naar verwijst, zich beperkt tot het uitsluiten van de werkingssfeer ervan van de personen die „thans” bescherming of bijstand „genieten” van dergelijke andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, kan niet aldus worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. (...)

52 Bijgevolg moet artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van de richtlijn aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die, zoals verzoekers in het hoofdgeding, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, sub a. (...)

55 Aangezien het loutere feit dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, de in artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet kan beëindigen, dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden in de zin van de tweede volzin van die bepaling.

56 Dienaangaande moet worden vastgesteld dat niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand in de zin van de tweede volzin van dat artikel 12, lid 1, sub a, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.

57 Uit de woorden „[i]s die bescherming of bijstand [...] opgehouden” die de tweede volzin van artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2004/83 inleiden, volgt namelijk dat het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.

58 Hoewel de bovenvermelde woorden op zich beschouwd aldus kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, vereisen de woorden „om welke reden ook” die erop volgen in die tweede volzin echter dat deze aldus wordt uitgelegd dat de reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. (...)

63 (...) moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”

Het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest *Bolbol* dat een registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt evenmin tegengesproken in de zaak *Alheto*

(HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite), waar het Hof voor recht verklaarde dat *“Artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet (...)”* Het Hof wijzigt hiermee immers niets aan haar eerdere rechtspraak dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd, hetzij door de registratie bij UNRWA aan te tonen, hetzij door elk ander middel.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er UNRWA-geregistreerd is, hetgeen in de bestreden beslissing en de aanvullende nota ook niet wordt betwist. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker, na daadwerkelijk de bescherming of bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en dat bijgevolg de bijstand van UNRWA in zijn hoofdte is opgehouden.

Verwerende partij kan in de aanvullende nota overigens bezwaarlijk ernstig voorhouden dat verzoeker nooit beroep heeft gedaan op de diensten van UNRWA, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U verklaart bij het UNRWA geregistreerd te zijn en genoot onderwijs in scholen van het UNRWA (NPO I p. 3, 5-6). Daarnaast legt u een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart neer. Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties”* en *“Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”*

Verwerende partij kan bovendien evenmin worden gevolgd in haar standpunt dat de vaststelling dat deze Raad van oordeel is dat UNRWA heden *de facto* in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen niet relevant is voor een verzoeker die uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij nooit beroep heeft gedaan op de diensten van UNRWA. Verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat UNRWA niet louter materiële bijstand verleent maar meer algemeen tot taak heeft het welzijn en de menselijke ontwikkeling van de Palestijnse vluchtelingen te dienen. Zoals ook wordt benadrukt door het Hof van Justitie in de zaak Alheto (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite) is UNRWA opgericht voor de bescherming en de bijstand in de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever, Jordanië, Libanon en Syrië, van Palestijnen in hun hoedanigheid van “vluchtelingen uit Palestina”. Eenieder die, zoals verzoeker, bij UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te komen voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling (§ 6 en § 84). Het Hof wees eerder ook al op de doelstelling van artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU, die met name de bedoeling heeft om Palestijnse vluchtelingen blijvende bescherming te bieden door middel van een daadwerkelijke bescherming of bijstand en niet alleen door het bestaan te waarborgen van organen of instellingen die belast zijn met het verlenen van die bijstand of bescherming, zoals tevens blijkt uit paragraaf 20 van resolutie 302 (IV) juncto paragraaf 6 van resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 60). De Raad herinnert ook aan de doelstelling van artikel 1 D van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2011/95 naar verwijst, namelijk enerzijds al diegenen die de door UNRWA verleende bijstand genieten van de toepassing van dit verdrag uit te sluiten en anderzijds blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen, in die hoedanigheid, totdat hun positie definitief is geregeld overeenkomstig de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 62). Het staat

vast dat de positie van de personen die UNRWA-bijstand genieten tot op heden niet definitief is geregeld.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoekende partij een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoekende partij dient te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS